

เสียงธรรมจากห้อง “ครูเมตตาสมาธิ” วันเสาร์ที่ 27 มกราคม 2567

เรื่อง ลมปราณ นิมิตสัมพันธ์จิตใจ

โดย อาจารย์ คณานันท์ ทวีโกด

กำหนดในความรู้สึกตัวทั่วพร้อมทั่วร่างกายของเรา ผ่อนคลายปล่อยวางร่างกาย พร้อมกับตัดร่างกายชั้นหยาบ ปล่อยวางความรู้สึกความยึดความเกาะเกี่ยวในร่างกาย ผ่อนคลายคือทั้งกายทั้งชั้นหยาบเราออกไป เหลือเพียงแต่ความสนใจจดจ่ออยู่ที่จิต

จากนั้นกำหนดที่เราปล่อยวาง ความคิดการปรุงแต่งความกังวลความห่วงใยความอาลัยทั้งหลายออกไปจากจิตจากความคิด ซึ่งกล่าวรวมในภาษาธรรมะเรียกว่าปัลลิว ทั้งความกังวลใจทั้งหลายออกไป ปล่อยวางทั้งกายและจิต คงเหลือแต่ความสงบ ผ่องใส จิตปล่อยวาง สงบ ผ่องใส ปล่อยวางในทุกสิ่ง

กำหนดรู้อยู่แต่เพียงลมหายใจละเอียดเป็นแพรวไหมเป็นประกายระยิบระยับ ลมหายใจละเอียด อารมณ์จิตละเอียด ลมหายใจราบรื่นปลอดโปร่ง อารมณ์จิตปราศจากข้อติดขัดความกังวลทั้งหลาย **ลมหายใจลมปราณสัมพันธ์กับจิตใจ** ลมหายใจปลอดโปร่ง ราบรื่น ละเอียด อารมณ์จิตสงบ ผ่องใส ปราศจากความคับคั่งค้างความติดขัดในใจ ปลอดโปร่ง สงบ ราบรื่น จิตปล่อยวาง ว่าง วาง เบาอย่างยิ่ง เข้าถึงสภาวะธรรม เข้าถึงสภาวะแห่งความสงบ

กำหนดรู้ว่าการฝึกสมาธิของเรา **ในการฝึกอานาปานสติของเรามีจุดพิเศษ** จุดพิเศษที่ว่าก็คือ เรากลั่นลม ลมหายใจทางธรรมชาติตามธรรมดา **เรากลั่นลมหายใจให้เป็นลมปราณเป็นพลังชีวิต** คนทั่วไปหายใจก็หายใจรับลมเข้ามา แต่เรากำหนดลมหายใจเรารับเป็นปราณดึงปราณเข้ามาสู่ร่างกายไปพร้อมกัน คือกลั่นอากาศให้กลายเป็นปราณ กำหนดเห็นลมหายใจเป็นเหมือนกับแพรวไหมระยิบระยับ เป็นประกายสีขาวพลิวผ่านเข้ามาในกาย หายใจออก

หายใจเข้าดึงปราณดึงพลังชีวิตเข้ามาสู่กายของเรา

เมื่อเรากลั่นลมหายใจให้เป็นปราณ เราจะสังเกตเห็นว่าการฝึกอานาปานสติของเราเข้าถึงลมละเอียดได้เร็วขึ้น เพราะอันที่จริงการฝึก หรือการกำหนดให้ลมหายใจเราเป็นปราณ ปราณนั้นก็กลายเป็นลมที่เป็นปฏิภาณนิมิตของกสิณลมไปพร้อมกัน ดังนั้นเวลาที่เรากำหนดลมหายใจ เรากำหนดตามที่เรฝึกมันก็จะเป็นการรวบรัดควบคุมกองกรรมฐาน อันเป็นปัจจัยที่ทำให้การเข้าสู่สมาธิเข้าสู่ความสงบนั้นเร็วขึ้น รวมถึงทำให้เราสามารถใช้นำพลังในการถ่ายทอดสมาธิ ฌานสี่ในอานาปานสติ คือถ่ายทอดปราณไปยังลูกศิษย์ ไปยังคนที่เรฝึกด้วยได้ ซึ่งวิชาต่างๆ เหล่านี้อันที่จริง พอสืบสาวกันไปก็กลายเป็นว่า เป็นวิชาที่อยู่ในคัมภีร์ลับของทางมหายานทางวัชรยานทิเบต แต่ที่สอนก็สอนไปโดยที่ว่าเป็นความเคยชินในวิสัยที่อาจารย์เคยฝึกมาก่อน สอนไปตามแนวทางที่มันควรจะเป็น แล้วจึงมาพบที่หลังว่าเป็นวิชาที่มีอยู่ในคัมภีร์จริงๆ หลายๆ ศาสตร์หลายๆ เทคนิคที่สอนไป ก็มีเรื่องราวต่างๆ เหล่านี้

คราวนี้เรากำหนดลมหายใจละเอียด ลมหายใจเป็นปราณจนเข้าถึงว่า สภาวะแวดล้อมรายรอบเรานั้น มีแต่ปราณที่มีความละเอียดมีพลังชีวิต ร่ายล้อมห่อหุ้มอยู่รอบกายของเรา

พอจิตเราสงบ จิตเราตั้งมั่นผ่านชั้นของฌานสี่ในอานาปานสติ ฐานของลมปราณหนึ่งหยุดอยู่ที่ท้องน้อยต้นเถียน หรือ ศูนย์กลางกายหรือฐานที่ตั้งของจิต หนึ่ง หยุด

เรากำหนดจิตต่อไป ยกระดับของสมถจากอานาปานสติขั้นสูงสถิน รวมกสถินจิต รวมกสถินธาตุ คือกสถินธาตุทั้งสี่ไว้ที่ห้อง กำหนดเป็นดวงแก้ว จากดวงแก้วสว่างกลายเป็นปฏิภาณนิมิต ปฏิภาณนิมิตเปล่งประกายเปล่งแสงสว่างเป็นเส้นแสง รัศมีที่ทะลุกายเนื้อออกมา พันจากเส้นแสงรัศมีก็ปรากฏ เป็นความเป็นทิพย์ คือมีสภาวะเป็นกากเพชรแพรวพราวโพรย ปรายรายรอบห้อมล้อมครอบคลุมอาณาบริเวณกว้างออกไปอีกชั้นหนึ่ง ทรงอารมณ์จิต คราวนี้เรากลับจิต คือกลับจิตให้ มั่นไสขึ้น เห็นภาพดวงจิตเป็นเพชรประกายพรักยิ่งสว่างขึ้นยิ่งไสขึ้น

คราวนี้ก้าวขึ้นมาสู่นิมิตสัมพันธจิตใจ เมื่อตอนแรกอานาปานสติคือลมปราณสัมพันธจิตใจ อันนี้คือนิมิตสัมพันธจิตใจ นิมิตสัมพันธจิตใจนั้นก็คือยิ่งจิตเราเป็นเพชรประกายพรักยิ่งสว่างยิ่งแพรวพราวยิ่งระยิบระยับ สว่างมากเท่าไร แพรว พราวมากเท่าไร จิตเรายิ่งผ่อนคลาย จิตเรายิ่งเป็นสุข ซึ่งอารมณ์จิตที่เป็นสุขนั้นก็คืออารมณ์จิตอันเป็นทิพย์ เป็นอารมณ์จิต ที่ทรงกำลังของจิตตานุภาพที่ก่อให้เกิดอภิญญาจิต ทรงอารมณ์ประคับประคอง ให้อารมณ์จิตนั้นมีความเสถียรภาพ คือมีความทรงตัวสามารถทรงอารมณ์นี้ได้ยาวนาน ได้แนบ ได้มั่นคง โดยไม่มีอาการที่ขึ้น ๆ ลง ๆ ตกหล่นในอารมณ์จิตนั้น เปล่งประกายสว่าง กลับจิตให้ใส จิตเป็นสุข จิตยิ้ม จิตเอิบอím เปล่งประกายความสุขของจิต ความผ่อนคลายของจิตคือ กระแสความสุข พอแสงสว่างของจิต กระแสความสุขของจิต แต่เดิมความรู้สึกว่าเราปรารถนาดี ให้ความสุขที่เราแผ่เป็น กำลังออกไปเป็นแสงสว่างออกไป ปรารถนาให้ผู้อื่นที่สัมผัสรับแสง กระทบแสงกระทบรัศมีของจิต พลอยเป็นสุขไปด้วย คราวนี้คลื่นจิตรัศมีจิตของเรา ก็กลายเป็นกระแสแห่งเมตตาอัปบันนาถณาน

ดังนั้นการเดินทางจิตเคลื่อนจิตนั้น มีความเข้าใจ มีความฉลาดชนิดเดียว เรายกกำลังจิตเราสูงขึ้นไปได้ พอเข้าใจแล้วก็ เป็น เรื่องไม่ยาก เปล่งประกายให้แสงสว่างความสุขรอยยิ้ม จิตที่เปล่งประกายความสว่างความสุข แผ่ด้วยกระแสเมตตา

พอแผ่ด้วยกระแสเมตตาก็เป็นสัมมาสมาธิ ความเมตตา ความปรารถนาดี ความปราศจากการเบียดเบียน จิตเราเป็นจิต อันเป็นกุศลผ่อนคลาย เปล่งประกาย แผ่เมตตา แผ่แสงสว่าง จิตเป็นประกายพรัก ภายจิตสว่าง

จากนั้นกำหนดจิตต่อไปอาราธนาบารมีพระพุทเจ้าอยู่ภายในดวงจิตของเรา

เราตั้งใจว่าเราทรงไว้ ในไตรสรณคมน์ยิ่งชีพ มีความเคารพรักในพระพุทเจ้า พระธรรม พระอริยะสงฆ์ด้วยชีวิต ด้วย ศีयरเกล้า กำหนดน้อมจิตเปล่งประกายแสงสว่างของจิตที่เป็นประกายพรัก เป็นฉัพพรรณรังสีออกจากองค์พระที่อยู่ ภายในดวงจิตที่อยู่ในกายของเรา

แผ่เมตตาอันไม่มีประมาณ แผ่ออกไปสามภพสามภูมิ ทั้งสามไตรภูมิหนึ่งพระนิพพาน แผ่เมตตาสว่าง ทรงอารมณ์การ แผ่เมตตาอันไม่มีประมาณที่มีกำลังของพุทธานุภาพพระพุทเมตตาก็กับอยู่ เรามีคุณพระพุทเจ้าเป็นสรณะที่พึ่งที่ อาศัยตลอดชีวิต เรามีคุณกระแสแห่งพระธรรม เป็นที่พึ่งที่อาศัยตลอดชีวิต เรามีคุณแห่งพระอริยะสงฆ์ครูบาอาจารย์ เป็นที่พึ่งที่อาศัยตลอดชีวิต แผ่เมตตาสว่าง เข้าถึงสภาวะธรรม เข้าถึงสภาวะจิต เปล่งประกายแสงสว่างเติมกำลัง อารมณ์จิตมีความเอิบอím มีความผ่อนคลายอย่างยิ่ง ภาพองค์พระยิ่งสว่างขึ้นไสขึ้น

กำหนดรู้ว่าตอนนี้เราแยกกายแยกจิตชัดเจน แต่จิตเรานั้นยังคล่อง คืออยู่ภายในกาย สภาวะนี้ถึงแม้ว่ามีการแยกกาย แยกจิต แต่ยังไม่เป็นการถอดกายทิพย์หรืออาทิสมาณกายออกไปจากกายเนื้อ

ดังนั้นอันที่จริงถ้าเราอธิบายในภาษาง่าย ๆ ทำความเข้าใจเทียบเคียงกับทุก ๆ วิชา การฝึกมโนมยิทธิจริง ๆ ก็คือการใช้กายทิพย์ การถอดกายทิพย์ก็คืออาทิสมาณกายออกไปในภพภูมิต่าง ๆ ออกไปดูออกไปรู้ออกไปเห็นในญาณทั้งแปด ถอดอาทิสมาณกายไปยังพระนิพพาน แต่หัวใจของวิชามโนมยิทธิก็คือ การที่เราถอดอาทิสมาณกายขึ้นไปบนพระนิพพาน ก็เพื่อเป้าหมายในการปฏิบัติเพื่อพระนิพพานเป็นที่สุด คือตายเมื่อไรเราไปพระนิพพาน ดังนั้นตั้งแต่ที่เรายังมีชีวิตอยู่ เราฝึกไปพระนิพพาน ถอดกายทิพย์ไปพระนิพพานวันแล้ววันเล่า ครั้งแล้วครั้งเล่า ทุกวันทุกคืน ไปจนกระทั่งจิตมีความแนบมีความผูกพันอยู่กับพระนิพพานจุดเดียว หมดความอาลัย หมดความอยาก หมดความปรารถนา ในภพอื่นภูมิอื่น ดังนั้นตายเมื่อไรเราก็ไปพระนิพพาน อันนี้คือเป้าหมายสูงสุดของการฝึกการใช้มโนมยิทธิ ส่วนเรื่องอื่นนั้นถือว่าเป็นกำไรที่เราได้ประโยชน์จากการได้ญาณทั้งแปดก็ดี การที่เรามีเครื่องรุ่มมากกว่าคนปกติที่เขาไม่ได้ฝึกหรือไม่ได้วิชานี้ก็ดี

ดังนั้นให้เราฟังสำนึกไว้เสมอว่า เป้าหมายสูงสุดของการที่เราฝึกมโนมยิทธิ ในอภิญญาสมาบัติ หรือแม้แต่อิทธิวิธีอื่น ๆ นั้น เป็นไปเพื่อตัดกิเลส เป็นไปเพื่อพระนิพพาน ไม่ได้เป็นไปเพื่อการที่ให้เราคนเราเมาเคลิ้มกับทิฏฐิมากจนเกินไป หรือทำตัวเป็นผู้วิเศษ ไอ้สิ่งที่เราทำได้นั้น ในอนาคตอีกไม่นานไม่ช้าก็จะกลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า "อภิญญาสาธารณณะ" ซึ่งตอนนี้ก็เริ่มมีเค้าลาง คำว่าอภิญญาสาธารณณะก็คือ เป็นเรื่องที่ใคร ๆ ก็ทำได้กัน ไม่ใช่ว่าเป็นเรื่องที่ได้เฉพาะบุคคลใดบุคคลหนึ่งจำนวนน้อยบุคคลจำนวนพิเศษ คือใคร ๆ ก็ทำได้ พระท่านก็ทำได้ เณรก็ทำได้ แม่ชีก็ทำได้ ฆราวาสก็ทำได้ เด็กก็ทำได้ ผู้ใหญ่ก็ทำได้ จะเป็นผู้ชายก็ทำได้ ผู้หญิงก็ทำได้ ดังนั้นถึงเรียกว่า อภิญญาสาธารณณะ แต่เป้าหมายสูงสุดที่เราฝึกที่เราปฏิบัติ อย่าลืมนะเราฝึกเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

คำว่าพระนิพพานให้แจ้งก็คือ ให้เราชัดเจนในพระนิพพาน แจ่มคือความชัดเจน ชัดเจนว่าเราไปพระนิพพานได้แน่นอน ตอนนี้เรายังมาได้ ถึงเวลาตายไปเราตัดหมดทำไมเราจะไปพระนิพพานไม่ได้ แจ่มว่าพระนิพพานมีจริง แจ่มว่าพระนิพพานนั้น พระพุทธองค์ พระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุก ๆ พระองค์ ท่านก็อยู่บนพระนิพพาน

ดังนั้นเมื่อเราชัดเจนแล้ว แจ่มแล้วว่าพระนิพพานมีจริงแล้วเรามาได้ เราก็กำหนดน้อมจิต ขอรารานาหารมีพระท่านสงเคราะห์ยกจิตอาทิสมาณกายขึ้นไปบนพระนิพพาน คราวนี้เราฝึกมาถึงขั้นนี้แล้ว การปฏิบัติ ถ้าเราตั้งจิตอธิษฐานที่จะเข้าถึงซึ่งพระนิพพานในชาตินี้ เราก็เลิกล้มการใช้อาทิสมาณกายเป็นกายอื่นทั้งหมด กายอื่นทั้งหมดก็ไต่แก่อะไรบ้าง เวลาที่ฝึกใหม่ ๆ บางคนยังทำหรือยังนึกไม่ได้ขึ้นมาพระนิพพานครั้งแรก ครูฝึกท่านก็จะให้กำหนดนึกเป็นกายเราแต่จะเป็นกายเราที่เป็นกายมนุษย์แต่ว่าใส ๆ หรือเป็นกายที่สวมใส่ชุดขาว อันนี้ก็ยังไม่ใช่มนุษย์ หรือบางครั้งเราไปภพใดภูมิใดเราเปลี่ยนกายเป็นกายของภพนั้นภูมินั้น ไปเที่ยวสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ก็เปลี่ยนกายเป็นเทวดา ไปเที่ยวภพพญานาคก็เปลี่ยนกายเป็นพญานาค แต่เมื่อไรที่ใจเราแนบปรารถนาในพระนิพพานแล้ว เราก้าวข้าม เลิกที่จะใช้กายอื่นทั้งหมด ใช้เพียงกายเดียวคือกายพระวิสุทธิเทพ กำหนดกายเราเป็นกายพระนิพพานเท่านั้น อันนี้ถือว่าเป็นกำลังใจของเราแต่ละบุคคลเมื่อเราก้าวผ่านการปฏิบัติมา มีความเข้าใจในการปฏิบัติ แล้วก็ให้สังเกตว่าผลของการปฏิบัติ ถ้าเมื่อไรที่เราทรงอารมณ์ทรงกายเป็นกายพระวิสุทธิเทพ เวลาเราไปภพอื่นภูมิอื่น ความเกาะ ความอยาก ความยึด ความเคยชินในภพนั้นของเรามันจะจางมันจะจิตไป

เมื่อก่อนเราไปเที่ยวสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ บางคนไปในกายของนางฟ้า ไปถึงสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ปุ๊บ อารมณ์เก่า อารมณ์เก่า ะ มันกลับคืนมา เห็นกายทิพย์เรารำบูชาพระอินทร์ท่าน ำบูชาพระจุฬามณี อารมณ์จิตในวิสัยอุปนิสัยของสวรรค์

ชั้นดาวดึงส์นั้นก็มีความสุขสนุกสนาน ฟ้อนรำ ชมสวนดอกไม้ ยังมีคู่รักที่เป็นเทวดานางฟ้ากันอยู่ แต่เมื่อไรเราไปในสภาวะเป็นกายพระวิสุทธิเทพ เราก็จะเฉย เราก็จะนิ่ง เราก็จะเห็นเท่าทัน เราก็จะเห็นว่าภพนี้ยังมีกิเลส ยังมีความเกาะ ยังมีความยึดในกามฉันทะในความเป็นทิพย์แบบนี้เช่นนี้ อันนี้คืออารมณ์จิตของเราเมื่อใช้กายของพระวิสุทธิเทพไปภพใดภูมิใด อารมณ์นั้นก็ต่างกัน หรือในยามที่ไปเที่ยวเมืองบาดาล ไปภพของพญานาค ถ้าไปเป็นกายของพญานาค เปลี่ยนกายบุปผาราวนั้นก็เล่นน้ำ ก็จะเลื้อย ก็จะมีความรู้สึกในความเป็นพญานาคชัดเจน มีความสนุก มีความคึกในความเป็นพญานาค แต่เมื่อไรเราไปเมืองบาดาลในสภาวะกายพระวิสุทธิเทพ อารมณ์จิตสังเกตดู ทรงอารมณ์ในกายพระวิสุทธิเทพ อารมณ์จิตก็ทรงอารมณ์ในอรหัตผล อารมณ์จิตมันจะเฉยมันจะนิ่งมันจะไม่เกาะ มีความรู้สึกอาลัยห่วงใย ผูกพันหรืออยากเกิดเป็นพญานาคอีก

ดังนั้นในเรื่องของกายทิพย์ เราฝึกที่จะทรงอารมณ์ในความเป็นกายพระวิสุทธิเทพพร้อมกับอารมณ์อรหัตผลอารมณ์พระนิพพานให้เป็นปกติ

คราวนี้กำหนดจิตอธิษฐาน ขอให้เห็นตัวเรานั้นอยู่ในกายพระวิสุทธิเทพแต่อยู่ในปางขัดสมาธินั่งอยู่บนรัตนบัลลังก์ ดอกบัวแก้ว ห้อมล้อมรายรอบด้วยพระพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระปัจเจกพุทธเจ้าทุกๆพระองค์ พระอรหันต์ทุกๆพระองค์ บนพระนิพพาน ห้อมล้อมรายรอบเป็นวงกลม เวลาที่เราตั้งใจขึ้นมาฝึกมาเจริญพระกรรมฐาน ไม่ว่าจะทรงอารมณ์พระนิพพานก็ดี ทรงฌานฝึกอกิญญาต่างๆ ฝึกกสิณ ฝึกกายรั้ง ฝึกการพิจารณาตัดร่างกายอสุภกรรมฐาน อาการ 32 ต่างๆก็ดี หรือเจริญวิปัสสนาญาณก็ดี พยายามกำหนดให้เห็นว่าเรานั่งขัดสมาธิบนรัตนบัลลังก์ดอกบัวแก้ว พร้อมกับห้อมล้อมด้วยพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุกๆพระองค์ สรุปรวมเรียกให้สั้นว่า "มหาสมาคมบนพระนิพพาน" และน้อมจิตต่อไปให้เห็นกระแสฉัพพรรณรังสีของทุกท่านทุกๆพระองค์แผ่พุ่งตรงลงมารวมกันที่กายพระวิสุทธิเทพของเรา สว่าง

อันที่สอนนี้ อันที่จริงแล้วก็ปรากฏอยู่ในคัมภีร์ลับของทางวัชรยานทิเบต ซึ่งอันที่จริงบางคนที่เคยฟังบทสวด หรือบทปริกรรมภาวนาของทางทิเบตมหายานก็จะเคยได้ยินคำภาวนาบทหนึ่งที่ว่า "โอมมณีปัทเมศูม" โอมมณีปัทเมศูม นั้นอันที่จริงก็คือ โอม

มณีก็คือแก้ว ปัทเมปัทเมก็คือดอกบัว นิमितของคำภาวนากำกับนั้นก็คือ โอม มณีปัทเมศูม องค์พุทธะได้ผุดปรากฏบนรัตนบัลลังก์ดอกบัวแล้ว อันนี้เป็นคำภาวนาของพุทธภูมิพระโพธิสัตว์สามมหายาน นั่นก็คือกำหนดเห็นนิมิตพระพุทธเจ้าปรากฏหรือกายทิพย์ของเราที่เป็นอนุพุทธะพระโพธิสัตว์ปรากฏขึ้นบนรัตนบัลลังก์ดอกบัวแก้ว

การที่เราทรงภาพนิมิตนี้ จิตเราก็ทรงอารมณ์ ตอนนี้เป็นสาวกภูมิ เราก็ทรงภาพนิมิตเห็นกายของพระวิสุทธิเทพปรากฏอยู่บนรัตนบัลลังก์ดอกบัวแก้ว พร้อมกับรับฉัพพรรณรังสีจากพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุกๆพระองค์บนพระนิพพาน เป็นฉัพพรรณรังสีก็คือกระแสคลื่นกำลังแห่งพุทธะ พุทธบารมีของพระพุทธองค์ แผ่รวมลงสู่กายพระวิสุทธิเทพของเรา ในขณะที่เดียวกันอารมณ์ความรู้สึกของจิตเราก็น้อมว่ากระแสฉัพพรรณรังสีพุทธบารมีของพระพุทธองค์นั้น ขอบเขตตาแผ่กระแสธรรมที่ทุกท่านทุกๆพระองค์ได้เข้าถึงธรรมทั้งหลายเหล่านั้น ขอบเขตแผ่เป็นกระแสธรรมรวมลงสู่จิตอาทิสมาณกายกายพระวิสุทธิเทพของเราด้วย กระแสแห่งพระอริยะสงฆ์ครุบาอาจารย์ คือพระอรหันต์ทุกๆพระองค์บนพระนิพพาน ขอแผ่เป็นกำลังแห่งสังฆานุภาพรวมลงสู่กายพระวิสุทธิเทพบนรัตนบัลลังก์ดอกบัวแก้วของเราด้วย กำหนดจิตตอนนี้ เห็นรู้สึกถึงความในความเป็นกายพระวิสุทธิเทพบนรัตนบัลลังก์ดอกบัวแก้ว

รับกระแสแห่งพุทธบารมี ธรรมะบารมี สังฆะบารมี กระแสแห่งพระนิพพานทั้งหมดรวมลงสู่กายพระวิสุทธิเทพของเรา พร้อมกับอารมณ์พระนิพพาน "นิพพานัง ปรมัง สุขัง" พระนิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง อารมณ์จิตเรากำลังแนบอยู่กับพระ

นิพพานอย่างยิ่งพิจารณาตัดภพจบชาติ สลายความเกาะความยึดในภพภูมิทั้งหลาย ภายพระวิสุทธิเทพของเราเปล่งประกายสว่าง มีรัศมีเส้นแสงทั้งเจ็ดสีเปล่งประกายสว่าง ภายพระวิสุทธิเทพชัดเจนนวสี ใส รู้สึกอย่างชัดเจน กำลังของมโนเมยิทธิที่เราทรงในความเป็นพระวิสุทธิเทพขณะนี้เต็มกำลัง สว่าง ชัด สัมผัสถึงสภาวะธรรม สว่าง ชัด สภาวะแห่งพระนิพพานชัดเจน ความรู้สึกสัมผัสได้ถึงองค์พระคือพระพุทธเจ้า พระปัจเจกพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ทุกๆพระองค์ปรากฏรายรอบลึกไปอย่างไม่มีการประมาณ มากมายมหาศาล เรายู่ท่ามกลาง กระแสของพระนิพพาน

จิตพิจารณาตัดห่วงความกังวลทั้งหลายบุคคลทั้งหลายที่เราเคยเกาะเคยยึด ภพภูมิหน้าที่ต่างๆที่เราเคยห่วงเคยอาลัย ตัดการเกิด ตัดภพจบชาติทั้งปวง ตัดสังโยชน์ทั้งสิบ พิจารณาในความสิ้นภพจบชาติ ภายพระวิสุทธิเทพของเราเปล่งประกายอย่างยิ่ง อย่างไม่เคยสว่างชัดเจนขนาดนี้มาก่อน อารมณ์จิตเราแนบอยู่กับพระนิพพาน ไม่ปรารถนาในภพอื่นภูมิใดอีกต่อไป

จากนั้นพิจารณาธรรมต่อไป ในสังโยชน์ทั้งสิบนั้น สิ่งที่ครอบคลุมในสังโยชน์ทั้งสิบก็คือจุดเดียวก็คือ “อวิชชา”

คำว่าอวิชชานั้นแปลว่าความไม่รู้ความโง่ หรือความสำคัญผิด รวมอยู่ในตัวเดียวคืออวิชชา ให้เราพิจารณาว่า การที่เราไม่เคารพพระพุทธเจ้าก็เพราะความไม่รู้ความเขลาความโง่ สักกายะทิฐิ ความหลงในกาย หลงว่ากายนี้เราจะไม่ตาย เราจะไม่แก่ มันก็คือความโง่คือความไม่รู้ความหลง อวิชชามันก็ปิดบัง มายา ด้วยผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ที่มาเป็นเปลือกมาห่อหุ้มให้เราเห็นว่าเป็นของสวยงาม พอลอกอวิชชาคือผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เปลือกที่ห่อหุ้มออกไปจนหมด ก็เห็นกายนี้เป็นเลือดเป็นเนื้อแดงๆ ใจมันก็วางจากความเกาะกายไปได้ อวิชชาก็ทำให้เราหลงในวัย หลงในชีวิต หลงในร่างกาย สิ้นพตปรามาสอวิชชามันก็พาให้เราหลงว่าไม่เป็นไร หลงว่าใครๆก็ทำกัน หลงว่าคนจับไม่ได้ก็ไม่ได้ไม่เป็นไร อวิชชามันก็พาให้เราคิดไป ความโง่ความเขลาที่เราคิดว่าเราเลี้ยงบาลีได้ เราหลบหลีกได้ เราหาข้ออ้างได้ เราหาเหตุผลมาโต้แย้งได้คือความฉลาด แต่พิจารณาให้ดีมันก็คืออวิชชาคือความโง่ พิจารณาต่อไปในกามฉันทะ ความไม่รู้ความหลง เราไปหลงคิดว่า ความสุขในรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ความสุขในการมีทรัพย์สินความสุขในทิพยสมบัติวิมานทั้งหลายบนสวรรค์ก็ดีกว่าพรหมโลกที่ดีคือความสุข หรือความไม่รู้ความหลง ให้เราไปอาฆาตพยาบาทของเวร คิดแผนร้ายในการแก้แค้นในการเอาคืน อวิชชาความไม่รู้มันก็พาไป ถ้าเรารู้ว่าการพยาบาทมันมีโทษยังไง เราก็จะละความพยาบาทได้ ความพยาบาททำให้เราต้องไปเกิดพบเจอกับคนที่เราเกลียดคนที่เราชิงอีกหมื่นชาติแสนชาติ ความพยาบาทล้าเราไว้กับความทุกข์ ความพยาบาททำให้เรากลายเป็นเจ้ากรรมนายเวร

เมื่อปัญญาดับอวิชชาได้เราก็ละความพยาบาทได้ หรือความเข้าใจผิดว่าพรหมเป็นสุข ติดอยู่กับสมาริ ติดกับความสงบ ติดอยู่กับความเป็นพรหมมหาพรหม สำคัญผิดคิดว่ารูปเป็นนิพพาน ความว่างเป็นพระนิพพาน ความว่างคือการตัดกิเลสอันนี้ก็คือการสำคัญผิด

อันนี้ก็คืออวิชชา สูดทำความวุ่นวายใจ รวมไปถึงมานะ มานะนี้มันเป็นข้อหนึ่ง ที่มันมีอวิชชาเจือโดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องของวิปัสสนูปกิเลส เราปฏิบัติธรรม เราไม่ต้องไปหลงไปยึดว่าเราปฏิบัติ เพื่อที่จะเป็นพระอรียะเจ้า

อันนี้พระท่านมาสอนอารมณ์ของพระอานนท์ ถ้าใครเคยอ่านหรือทราบประวัติการบรรลุนิพพานของพระอานนท์ก็คือ พระอานนท์นั้นท่านเคยทูลขอพรต่อพระพุทธเจ้าว่า ในฐานะที่พระอานนท์ท่านเป็นผู้จตุตถะ ทำแล้วก็ตั้งจิตอธิษฐานมา

ท่านขอพรพระพุทธองค์ว่า ขอให้ข้าพเจ้าได้ฟังธรรมทุกครั้งที่มีพระพุทธองค์ทรงแสดง หากคราใดที่ข้าพเจ้าไม่ได้เดินทางไปกับพระพุทธองค์ก็ขอพระพุทธองค์ทรงเมตตาว่า ทรงเทศน์ ทรงสอนธรรมประการใดบ้าง

ดังนั้น ความสำคัญของพระอานนท์ก็คือ เป็นผู้จดจำทุกคำสอนของพระพุทธเจ้า นับตั้งแต่ที่พระพุทธเจ้าทรงบรรลุนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ อานนท์จดจำไว้ทั้งหมด ความสำคัญอยู่ที่ว่าด้วยความที่พระอานนท์เป็น องค์อุปฐากก็คือพระที่ดูแลพระพุทธเจ้า ด้วยความที่ท่านมีหน้าที่มีความอาลัยมีความห่วงใยที่ต้องจดจำดูแลพระพุทธองค์ ท่านก็ยับยั้ง มรรคผลของท่านไว้ที่ความเป็นพระโสดาบัน จนกระทั่งถึงวาระที่พระพุทธองค์ทรงเสด็จดับขันธปรินิพพาน คราวนี้มีวาระการสำคัญหลังจากงานถวายพระเพลิงคือ มีการสังคายนาพระไตรปิฎก แต่คราวนี้เงื่อนไขในปฐมสังคายนานั้นก็คือ ผู้ที่จะมาสังคายนาพระไตรปิฎกได้ต้องเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ

คราวนี้พระอานนท์ถึงแม้ว่าจดจำคำสอนทั้งหมดของพระพุทธเจ้าได้แต่ท่านเป็นพระโสดาบัน เงื่อนไขคือจะต้องเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณ คราวนี้ท่านก็มีความหนัก คือหนักอกหนักใจอยู่พอสมควรว่าจะต้องเป็นพระอรหันต์ให้ได้ อารมณ์จิตนี้ให้เราสังเกต คำว่าต้องเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณให้ได้ จริงๆถือว่าเป็นสิ่งที่ดี คือปรารถนาในธรรมฉันทะ แต่ด้วยความที่จะต้องเป็นพระอรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณให้ได้ ตรงนี้มันก็กลายเป็นสังโยชน์ในข้อที่ว่า เป็นมานะ เป็นข้อที่ตั้งใจว่าจะต้องให้ได้ ซึ่งเป็นการวางอารมณ์หนักไป ท่านก็พากเพียรพิจารณาตัดกิเลส

วันรุ่งขึ้นจะเป็นวันปฐมสังคายนา จนตึกตื่นเที่ยงคืนยังงี้ก็ไม่สามารถตัดกิเลสได้ จนท้ายที่สุด อารมณ์จิตของท่าน ก็ปล่อยวาง อันนี้คือพระท่านสอน ท่านบอกเล่าอารมณ์จิตนี้ให้ฟัง ท่านบอกว่า ท่านพิจารณาเหลือเพียงแค่ไม่ได้กังวลในเรื่องความเป็นพระอรหันต์ แต่ว่าปรารถนาเพียงแค่พระนิพพานแล้วก็ปล่อยวางความอยากความปรารถนาในความเป็นพระอรหันต์ แล้วก็เอนตัว คือปล่อยวางพร้อมกับเอนตัว จะผ่อนคลายอารมณ์ก็คือ จะปล่อยวาง จะนอน ละ เลิกนั่งพิจารณา พอปล่อยวาง กายมันผ่อนคลายมีความสบาย ท่านก็บรรลุพระอรหันต์ผลปฏิสัมภิทาญาณในขณะที่อยู่ในท่ากึ่งอิริยาบถ คือกึ่งนั่งกึ่งนอน คือคลายวาง

ดังนั้นมรรคผลสิ่งที่พระท่านมาสอนอาจารย์วันนี้ ท่านสอนว่า “มรรคผลเกิดได้เพราะปล่อยวาง” ใจเราปล่อยวางจากสังสารวัฏ ใจเราปล่อยวางจากความอยาก เป็นพระโสดาบันปล่อยวางจากความอยากเป็นพระอรหันต์ จริงๆมันเพียงแค่เราปรารถนาว่า “ตายเมื่อไร เราไปพระนิพพาน” เราไม่ปรารถนาการเกิดอีกต่อไป เราไม่ได้ปรารถนาว่า เราจะเป็นพระอริยะเจ้าเพื่อให้คนมายกย่อง อารมณ์จิตมีเพียงแค่ว่าตายเมื่อไรเราไปพระนิพพาน ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เราจะไม่มีเกิดอีกต่อไป ดังนั้นอารมณ์จิตนี้มันจะละมานะ ละอวิชชาทั้งหมด สิ้นภพจบชาติทั้งหมด

ดังนั้น จุดสำคัญที่สุดในสังโยชน์ทั้งสิบที่ตัดก็คือ ตัดอวิชชา ตัดความโง่ ตัดความไม่รู้ ตัดความหลงทั้งหลาย ใจเราตั้งมั่นอยู่กับพระนิพพาน ใจเราตั้งมั่นอยู่กับไตรสรณคมน์ ในที่สุดมรรคผลเราก็ถึงเราก็ได้ของเราเอง

ตรงนี้พระท่านก็สังเคราะห์บอกมา อย่าไปอยากไปเจอคนที่เขามอบอกว่า เราเป็นพระอริยะเจ้าขั้นนั้นขั้นนี้แล้ว เราก็อยากเราก็ชอบเราก็ไป จริงๆอารมณ์จิตในการปฏิบัตินั้น เป็นปัจจัยตั้ง เรารู้ได้ด้วยตัวเราเอง เรากินข้าวเรารู้ว่าอิม เรากินอาหาร เรารู้รสว่าอร่อย เรารู้รสว่าอร่อย ฆานสมมาบัติเรารู้ว่าจิตมันสงบเรารู้ของเรา จิตเป็นประกายพริ้วผ่องใสเป็นปฏิภาคชนิดเราทำได้แล้วก็รู้ของเรา เรารู้สึกว่าเราขึ้นมาราบพระพุทธองค์บนพระนิพพานได้เรารู้ของเรา อารมณ์จิตเราปรารถนาพระนิพพานจุดเดียวไม่อยากเกิดอีกแล้วพอแล้วเรารู้ของเรามันเป็นปัจจัยตั้ง ไม่ต้องไปให้คนอื่นบอก ตราบใดที่เราจะต้องให้ไปให้คนอื่นเขามอบอกเราว่าเรายังมีวิจิกิจฉา เรายังลังเลสงสัย เรายังไม่มั่นคง เรายังไม่มั่นใจเต็มร้อย ดังนั้นวิจิกิจฉามันก็ยังไม่ขาดตั้งแต่สังโยชน์ข้อต้นๆ ถ้าเรามั่นใจแล้วเราไม่ต้องไปถามใคร

ใจเรารู้ของเรา ใจเรามั่นคงของเรา ดังนั้นสิ่งนี้เป็นสิ่งสำคัญ ธรรมะเป็นปัจจัยตั้ง เรารู้ได้ด้วยตัวเราเอง ความสงบสัมผัสได้ด้วยตัวเราเอง สภาวะธรรมต่างๆ สภาวะจิตต่างๆ ความเป็นทิพย์ของจิตเจโตปริยญาณได้แล้วเรารู้ของเรา รู้ได้ด้วยตัวเอง

ตอนนี้ก็ให้เรากำหนดจิตทรงสภาวะในความเป็นกายพระวิสุทธิเทพ เปล่งประกายรัศมีความสว่างของจิต พร้อมกับเปล่งคำอธิษฐาน “อธิษฐานขอให้ข้าพเจ้าถึงพระนิพพานในชาตินี้ ถึงพระนิพพานในชาติปัจจุบัน จิตข้าพเจ้ามีความมั่นคง ขอกระแสนธรรมความเป็นทิพย์ ผุดรู้ขึ้นในจิตของข้าพเจ้า มหาสติจงปรากฏขึ้น มั่นคงมีสติรู้เท่าทัน ธรรมมีอรรถาธิบาย อธิบายโดยละเอียดลึกซึ้งพิสดาร เป็นธรรมที่เกิดขึ้นจากความเป็นทิพย์ ความผุดรู้ไม่ใช่ธรรมที่เป็นสัญญาความจำ ธรรมที่ปรากฏในจิตจงก่อให้เกิดสภาวะธรรมคือ ความเบา ความว่าง ความสงบระงับในสรรพกิเลส ในสังโยชน์ทั้งหลาย ทั้งปวง” กำหนดทรงอารมณ์ ทรงสภาวะกายพระวิสุทธิเทพเปล่งประกายสว่างเต็มกำลัง

จากนั้นน้อมจิตกราบทุกท่านทุกๆพระองค์ ด้วยความเคารพนอบน้อม ด้วยจิตอันมีความรู้สึกเคารพรักลึกซึ้งอย่างหาที่สุดไม่ได้ จากนั้นจึงกำหนดจิตน้อมกระแสนจากพระนิพพาน

แผ่เมตตาจากพระนิพพาน น้อมกำลังแห่งพระนิพพานลงมายังสามภพสามภูมินับตั้งแต่ อรูป พรหมโลกทั้งสิบหกชั้น สวรรค์ทั้งหก ภูมิแห่งรุกขเทวดา ภูมิเทวดา

แผ่เมตตาลงมายังภพกลาง มนุษย์และสัตว์ที่มีกายเนื้อทั่วอันตจักรวาล

แผ่เมตตาลงมายังภพขอโอปปาติกะสัมภเวสี มิตินับช้อน เมืองบังบดลับแลทั้งหลาย ภพของพญานาค

แผ่เมตตาต่อไปยังภพของเปรตอสุรกาย

แผ่เมตตาไปยังภพของนรกภูมิ ในทุกขุมทุกชั้น

แผ่เมตตาสว่างน้อมกระแสนจากพระนิพพานลงไป

แผ่เมตตาเปิดสามภพภูมิเปิดสามแดนโลกธาตุ สว่าง

กำหนดพิจารณาว่าสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ยังมีติดบอดในธรรมในกุศล สรรพสัตว์ทั้งหลายที่ยังมีติดบอดในความดี สรรพสัตว์ทั้งหลายที่ยังมีติดบอดในมรรคผลพระนิพพาน ก็ขอให้กระแสนแห่งพระนิพพานนี้ ได้ส่องสว่าง ทะลุไปถึงกันบึ้งแห่งจิตใจ ของทุกสรรพสัตว์ทุกรูปทุกนาม ขอจงรู้ตื่นขึ้น ตามบุญตามบารมีตามวิสัยของแต่ละบุคคลด้วยเทอญ

จากนั้นน้อมจิตอธิษฐานต่อไป ขอน้อมกระแสนจากพระนิพพานลงมายังโลก ลงมายังประเทศไทย ลงมายังดินแดน สุวรรณภูมิ กระแสนมรรคผลบุญกุศลความดี กระแสนพุทธบารมีของพระพุทธองค์ ขอจงลงมายังวัดวาอารามสถานปฏิบัติ ธรรมทุกแห่ง พระพุทธรูป พระบรมธาตุ พระบรมสารีริกธาตุ วัดถุมงคล พระเครื่อง เครื่องรางของขลัง ผ้ายันต์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขอจงมีพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ กำลังบุญ กำลังกระแสนจากพระนิพพาน ขอจงมาสถิตประสิทธิ์ประสาท เกิดความเป็นทิพย์ เกิดความรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนา เกิดยุคชาวยุคใหม่ ขอกระแสน ธรรมกระแสนจากพระนิพพาน ส่งตรงมายังกัลยาณชนกัลยาณมิตร เหล่าผู้ปฏิบัติธรรมพุทธบริษัททั้งหลาย ขอจง ก้าวหน้าเจริญรุ่งเรืองในศีล สมาริ ปัญญา ขอบารมีจงเพิ่มพูนขึ้น ขอมรรคมืองค์แปดจงปรากฏขึ้น

จากนั้นน้อมกระแสนจากพระนิพพานลงมา ขอจงลงมาสถิตประสิทธิ์ประสาทคุ้มครองรักษาพระมหาเศวตฉัตร กำลังบุญ จงมาคุ้มครองอภิบาลรักษาองค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พระบรมวงศานุวงศ์ ตลอดจนบุคคลทั้งหลายอันมีจิตอัน บริสุทธิ์ที่จะทำนุบำรุงรักษาชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ขอท่านทั้งหลาย จงได้รับกระแสนแห่งการปฏิบัติการณ์เจริญพระ กรรมฐาน ขอเทวดาผู้รักษาผู้เสวยอายุ ผู้พิทักษ์รักษาท่านทั้งหลายพึงได้รับบุญรับกุศล เกิดเทพฤทธิ์อิทธิฤทธิ์ ปกป้อง รักษาคุ้มครองบุคคลผู้ยังประโยชน์ต่อชาติบ้านเมือง ศาสนา พระมหากษัตริย์ได้อย่างเต็มกำลังด้วยเถิด

น้อมกระแสดจากพระนิพพานลงมายังกายเนื้อของเรา บ้านเรือนเคหะสถาน กระแสดจากพระนิพพานเป็นแสงสว่างคุมกายเนื้อ ฟอกธาตุขันธ์ ขันธ์ห้าของเราใสเป็นแก้วประกายพริ้ว ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง ใสเป็นแก้วประกายพริ้ว โครงกระดูก เส้นเอ็น เส้นเลือด กล้ามเนื้ออาการสามสิบสอง สะอาดใสเป็นเพชรเป็นแก้วประกายพริ้ว

เปิดสายบุญ สายทรัพย์ สายสมบัติ สายบารมี เกิดเป็นมุนษย์สมบัติ พรั่งพรายลงมา เป็นทรัพย์อันจับต้องได้ สร้างบารมีในชาติปัจจุบัน ตายเมื่อไรไปพระนิพพาน รวยชาตินี้ นิพพานชาตินี้ เป็นมหาอุบาสก เป็นมหาอุบาสิกา ทำนุบำรุงชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์

เทวดาผู้รักษาทรัพย์สายสมบัติจึงเปิดบารมี เปิดกุศล เปิดผลบุญ

ขอวิบากอุปสรรคทั้งหลายจงสลายจงคลายตัวไป กำลังแห่งพระกรรมฐานที่เราเจริญที่เราปฏิบัติ จงเป็นเกราะแก้ว กำแพงแก้ว ฉัตรแก้ว คุ้มครองกายวาจาใจของเรา จากวิบากจากอกุศลจากมารทั้งหลาย

ขอครูบาอาจารย์สิ่งศักดิ์สิทธิ์ประสิทธิ์ประสาท ยิงจิตของเรามีจิตที่คิดทำนุบำรุงส่วนรวม มีปฏิปทาสาธารณประโยชน์มากเท่าไร ขอญาณเครื่องรู้ความเป็นทิพย์ของจิต อภิญญาสมบัติ จงหลั่งไหลถ่ายทอด รวมถึงสายทรัพย์ สายสมบัติ จนพรั่งพรมมาเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ในการสร้างบำเพ็ญบารมีสร้างความดีทั้งทวนไว้ในชาตินี้ ขอความคล่องตัวทั้งหลาย จงปรากฏทั้งจิต ทั้งปัญญา ทั้งจิตตานุภาพ ทั้งปัญญาธรรมชาติ ของงแลหลมคมประดุจจักรแก้ว

ขอพรอันประเสริฐทั้งหลาย มหาเทพมหาพรหมจงรับรู้และเมตตาประสิทธิ์ประสาทต่อข้าพเจ้าทั้งหลายจนเกิดผลความก้าวหน้าความอัศจรรย์ โดยฉับพลันทันใดนับตั้งแต่บัดนี้ด้วยเทอญ

นับแต่บัดนี้ขอให้จิตเรามีความศักดิ์สิทธิ์ จะสวดคาถาบทใดก็ขอให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์ อธิษฐานจิตอย่างไรก็ขอให้จิตเราศักดิ์สิทธิ์ สุดท้ายอยู่ที่จิต จิตเราศักดิ์สิทธิ์ จิตเรามีความเป็นทิพย์ จิตเรามีความบริสุทธิ์ปราศจากกิเลส เมื่อนั้นคาถาทุกบทก็เกิดความศักดิ์สิทธิ์ ทุกคำอธิษฐานก็เกิดความศักดิ์สิทธิ์ จิตจึงเกิดความศักดิ์สิทธิ์อัศจรรย์

จากนั้นหายใจเข้าลึกๆซ้ำๆ หายใจเข้าพุท หายใจออกโธ ครั้งที่ 2 ชัมโม ครั้งที่ 3 สังโฆ

ใจยิ้มสว่างผ่องใสกายเนื้อสว่าง องค์พระยังอยู่ในกายเรา จิตเป็นปฏิภาคนิมิต มีกระแสดออรั มีกระแสดแสงสว่างแผ่จากกายเราตลอดเวลา

สำหรับวันนี้ขอโมทนาบุญกับเราทุกคน ให้เราน้อมจิตโมทนาสาธุกับกัลยาณมิตรทุกคน ครูเมตตาสมาธิทุกคนที่ไปสอนที่ไปถ่ายทอดธรรมะให้กับผู้คน ครูเมตตาสมาธินั้นจริงๆอาจารย์ก็ตั้งใจว่า เราเน้นการสร้างบุคลการไว้ในพระพุทธานุภาพ หลายคนก็อยู่ในหลายๆสาย จริงๆถือว่าไม่มีการปิดกันใดๆ ให้เรามีความรู้ความสามารถ มีกำลังฆาน มีกำลังสมาธิ ยิ่งเราต่อแสงเทียนความดีออกไปได้มากเท่าไร ก็ยิ่งส่งผลให้เข้าสู่ยุคชาวมวลได้รวดเร็วมากขึ้นเพียงนั้น ช่วยกันหรือขนมวลสรรพสัตว์เข้าสู่พระนิพพานได้มากขึ้นเร็วขึ้นเพียงนั้น ถือว่าเป็นการช่วยทำงานถวาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน ให้เราตั้งกำลังใจไว้ เป็นการปฏิบัติบูชา

สรุปวันนี้ขอโมทนาบุญกับทุกคนให้ทุกคนมั่นคงในความดีให้ทุกคนเข้าใจลึกซึ้งถึงธรรมะการปฏิบัติ พอเข้าใจถึงแก่นแล้ว มันก็จะเป็นเรื่องเข้าใจได้ง่ายขึ้นและเข้าถึงจุดของแก่นธรรมอย่างแท้จริงคือพระนิพพาน

สำหรับวันนี้สวัสดิ์ พบกันใหม่วันพรุ่งนี้ โมทนาบุญกับทุกคนด้วย

แล้วก็อย่าลืมช่วยกันเขียนแผ่นทองอธิษฐานแล้วก็ส่งต่อบอกต่อกัน สวัสดิ์ครับ